

PETER DREHMANN'S

BLACKPOOL

Een immorele
kerstthriller

ROMAN

M
marmer

OVER DIT BOEK

De carrière van de Italiaanse journalist Ugo Lo Floscio zit danig in het slop. Maar na een tip van een Engelse collega lijkt het tij te keren. In de desolate badplaats Blackpool gaat hij op zoek naar Davie Smith, alias het Monster van Basingstoke. Deze beruchte moordenaar, die op z'n tiende een jongetje van vijf op gruwelijke wijze heeft omgebracht, is vrijgekomen en probeert met een nieuwe identiteit zijn leven weer op de rails te krijgen. Lo Floscio wil hem ontmaskeren om zo zijn eigen bestaan hernieuwde luister te geven. Een verbeterde zoektocht door speelhallen en curieuze musea volgt. De kloppacht eindigt op tweede kerstdag met een verrassende en bloedstollende ontknoping op de noordelijke pier van Blackpool.

Blackpool is een immorele kerstthriller over de maskerades van het kwaad en een pikzwarte conte philosophique over zijn en niet-zijn, zien en doorzien, schijn en werkelijkheid, verbeelding en beeldvorming.

Peter Drehmanns

Blackpool

Roman

Inhoud

Hoofdstuk 1
Hoofdstuk 2
Hoofdstuk 3
Hoofdstuk 4
Hoofdstuk 5
Hoofdstuk 6
Hoofdstuk 7
Hoofdstuk 8
Hoofdstuk 9
Hoofdstuk 10
Hoofdstuk 11
Hoofdstuk 12
Hoofdstuk 13
Hoofdstuk 14
Hoofdstuk 15
Hoofdstuk 16
Hoofdstuk 17
Hoofdstuk 18
Hoofdstuk 19
Hoofdstuk 20
Hoofdstuk 21
Hoofdstuk 22
Hoofdstuk 23

Hoofdstuk 24
Hoofdstuk 25
Hoofdstuk 26
Hoofdstuk 27
Hoofdstuk 28
Hoofdstuk 29

‘No one knows who I am
But I’m as priceless as a brass ring
That’s losing the heat from your hand.’

MARK EITZEL, ‘If I Had a Hammer’, *Mercury*

‘Ausgerechnet der Mensch ist unmenschlich’

THOMAS BERNHARD, *Der Weltverbesserer*

1

Ik weet waar hij is. Ik weet waar die rat zich schuilhoudt. Ik zal hem opsporen, uitroken. Hij zal hangen. *Cacasangue*, hangen zal hij, dat stuk onderkruipfel. Vóór de kerst heb ik hem bij zijn kladden. Ik zal hem zien, ik zal de eerste zijn die ziet wie hij werkelijk is. De jongen met het Boze Oog. Ik zal hem herkennen en de mensen de ogen openen. Davie Smith. Een gewetenloze lafwammes die zich verschuilt achter een andere naam, een vals paspoort en een verzonnen levensloop.

Oké, op mij zit niemand te wachten. Alsof ik dat niet weet. Mij wil niemand vinden. Daarom jaag ik op hem, wil ik mijn scoop. Jazeker, ik zal schitteren door degene die er niet probeert te zijn aan het licht te brengen. Daar schaam ik me niet voor, ik heb lang genoeg liggen wegrotten in de schaduw. *Cacasangue*, ik was aan het verdwijnen, ik zakte weg in het droesem van de weemoed, ik moest ingrijpen. Net op tijd kwam dat telefoontje uit Engeland. Een handreiking van het lot, zeg maar. Ik vertrok ogenblikkelijk en als overwinnaar zal ik terugkeren, als iemand naar wie men reikhalzend uitziet.

Hier in dit godverloren oord zou hij te vinden moeten zijn. Blackpool – de naam zegt het al. Poel van verderf. In de zomer schijnt het hier een soort Rimini te zijn. Dan spelen Sodom en Gomorra tikkertje en stapt een vulgaire lookalike van Aphrodite uit de golven van de Ierse Zee om zich te laten aflebben door

hordes proletarische *party people*. Dan kotsen bezopen hooligans hun darmen binnenstebuiten in de achtbaan van *Pleasure Beach* en laten de *working class heroes* van het Verenigd Koninkrijk zich gretig belazeren in karaokebars, Burger-restaurants, joke shops, waarzeggercabines, bingopaleizen, lap dance venues en reusachtige gokhallen. Ten overstaan van grijnzende teddyberen en schaterende apparaten offeren ze hun allerlaatste geldstukken en ruïneren zichzelf rücksichtslos. In september en oktober heb je nog de *Illuminations*, dan staat de hele stad in lichterlaaie, maar daarna is het gedaan met de fun. Nu is het droefenis troef. Alom roestige rolluiken voor de panden aan de Promenade, en zelfs de kilometerslange balustrade die moet verhinderen dat het beschonken gespuis in de zee sodemiertert, heeft vuilbruine plekken. Nergens kun je trouwens het strand op, bij elke trap die van de kade naar beneden leidt hangt een ketting met het bordje *KEEP OUT*. De minigolfbanen staan onder water en het reuzenrad op de *Central Pier* is gedeeltelijk ontmanteld. De weinige mensen die zich hier ophouden zien er net zo aangevreten uit als de hotels aan de kustweg. Knoestige koppen en schraal vel – de zeewind doet zijn werk goed. *Cacasangue*, wat een armzalig zotje. Al dat vermolmde triplex waarop verbleekte letters aanduiden wat er achter de gevels te halen valt: spuuglelijke souvenirs, gore breakfasts, wrakke hotelbedden, op nat karton lijkende fish & chips, lachwekkende kerstkaarten, smoezelige pubs met een vloerbedekking die stijf staat van braaksel en gemorst bier, tatoeagestudio's die hygiëne beloven maar waarvan de deurklink al een gereede kans op huidschimmel biedt. Ja, ja, het menselijk tekort spuugt hier zijn fluïmen *linea recta* in je smoel, geen ontsnappen aan! Alleen de speelpaleizen zien er op hun paasbest uit: een en al pracht en praal, glitter & gold, zodat het klootjesvolk in religieuze vervoering ten onder kan gaan.

Lang zal ik hier niet hoeven blijven. Ik ben immers weggegaan uit Padua om het mezelf mogelijk te maken terug te ko-

men. Binnenkort tel ik weer mee. Ik zal hem vinden en dan zal ik zelf ook in beeld komen, er zijn, ineens, als een blikseminslag. Davie Smith, je bent een opgewarmd lijk en ik zal je genadeloos neermaaien.

2

M'n mentor heeft gezegd dat ik meer moet stilstaan bij wat ik doe. Alsof je een dagboek schrijft. Niet zomaar als een mongool leven. Dan kun je beter begrijpen waar je mee bezig bent en wie je bent. Dat zegt die eikel. Je bewust zijn van wie je bent en wie je was. Dat soort teksten. Boeit me echt nul. Alsof er niet al megalang een stem in m'n kop zit die zich overal mee bemoeit, zoals zo'n gast op de radio bij een voetbalwedstrijd. Die de hele dag zit te zeiken, nooit 'ns z'n bek houdt. En soms zijn 't er wel twee, twee stemmen. Die dan tegen elkaar beginnen te schreeuwen of dat juist de een zegt dat de ander moet dimmen of zo, weet ik veel.

En dat ik altijd een verhaal klaar moet hebben. Dat zei ie ook, meneer de mentor. Een verhaal om me te beschermen. Waarmee je de klappen kunt opvangen. Als ze je te pakken krijgen bijvoorbeeld.

Je kijkt naar mensen die kijken. Je houdt ze in de gaten. Dat ze er niet aanzitten, hun poten thuishouden. Je bent James Thornton, onthoud dat. Je kijkt naar mensen, dat is je beroep. Je doet wat je moet doen. Jij, James Thornton, jij daar in die hoek op die stoel, in dat grijze uniform. Als ze er met hun handen aankomen zijn ze in overtreding. Dan moet je optreden, opstaan, iets zeg-

gen. Megakort moet je 't doen. Dat 't meteen duidelijk is, dat ze je niet te lang aankijken. Dat ze meteen weten wat mag en niet mag en dan meteen weer verder lopen. Anders steek je een paal in hun reet. Niet dat je dat zegt, nee joh, maar zo moet je wel kijken, zo moeten ze 't voelen.

Weet je wel hoe saai 't hier is in december. Bijna geen bezoekers en geen zak te doen 's avonds. Alleen de speelpaleizen zijn open maar daar mag ik niet komen. Dan gaat mijn enkelbandje buzzen. Ze zijn zeker bang dat ik m'n hoofd verlies daarbinnen. Maar dat hoofd heb ik allang niet meer. Ik heb nu 't hoofd van James Thornton. Dus hoeven ze me ook niet tegen mezelf te beschermen.

Ze kunnen zien waar ik ben. Maar ze kunnen niet zien wat ik zie en wat ik denk. Ik ben 't liefst binnen, dat ben ik gewend. Buiten gaat alles veel sneller. Dan raak ik in de war, weet ik niet meer waar ik op moet letten, wat de volgorde is die ik moet kiezen.

Als je een scheet laat dan lijkt ie soms van iemand anders te zijn. Maar soms vind je je eigen scheten gewoon lekker ruiken, dan zijn ze helemaal van jou.

Wat Davie gedaan heeft noemen ze een *high profile case*. Dat is best iets om trots op zijn. Dat kan niet zomaar iedereen zeggen.

Als ze te weten komen wie ik ben zullen ze niets meer van me heel laten. Na al die jaren nog. Ik bedoel: terwijl ik niet meer degene ben van wie ze denken dat ik 't ben. Aan stukken snijden zullen ze me, in mootjes hakken. Omdat iemand ooit iets heeft gedaan, iemand die zich schuilhield in mij maar die er allang niet meer woont.

Ongrijpbaar blijven, daar gaat 't om. Een spook zijn. Een spook dat op eigen benen moet staan.

Jill zat vandaag de hele tijd in de Regal Room en ik was beneden bij de spiegels. Ze gaat me uit de weg. Ze wil me niet meer kennen.

Een Engelse collega, van *News of the World*, heeft me getipt. Hij wil natuurlijk wel de helft van de beloning hebben, wat schappelijk is, want hij heeft tenslotte het vooronderzoek gedaan en kan tot zijn grote frustratie niet met de eer gaan strijken omdat de Engelse pers niets mag publiceren dat kan bijdragen tot identificatie van het onmens dat alweer bijna twee jaar van zijn vrijheid mag genieten. Terwijl hij het verdient afgeslacht te worden zoals hij zijn slachtoffer heeft afgeslacht, levend begraven te worden zoals hij de vijfjarige Tim Glass levend heeft begraven. Acht jaar slechts heeft dat beest opgesloten gezeten in een soort vakantiecamp en toen is hij genezen verklaard door een stelletje softe minkukels. Alsof je het kwaad kunt wegmasseren, alsof het kwaad niet van graniet is maar zoiets als een peesknoop of een kortstondige kramp. Cacasanguie, je hoeft geen spigoloog te zijn om te begrijpen dat dat jong geen ‘gewetensfunctie’ heeft, zoals dat zo fraai heet. ‘De jongen die nooit huilt’ – zo stond hij bekend tijdens de rechtszitting. Tien jaar en volstrekt onbewogen, gelijkmoedig, geen spoor van emotie op zijn kakement. Voelde zich niet schuldig, wist niet eens waarom hij het gedaan had. Zomaar, zei hij. Alsof hij zijn tong had uitgestoken naar iemand, meer niet. En hij kwam niet eens uit een ontwricht gezin, hij was niet ‘kansarm’ of het slachtoffer van psychosociale misstanden, nooit seksueel misbruikt, leed niet aan een trauma,

had zelfs nooit een pak slaag gekregen van zijn ouders, integendeel, had een zogeheten ‘stevige zedelijke grondslag’ van hen meegekregen. Nee, geen vuiltje aan de lucht voor Davie Smith. En toch vond hij het uiterst noodzakelijk om op een mooie zomerdag van het jaar 1994 een vijf jaar jonger kind gruwelijk toe te takelen en vervolgens in een kuil te gooien en onder het zand te laten stikken. Infanticide noemde de rechter het. ‘Child destruction’ was een andere juridische term die werd gebruikt. En deze psychopaat, deze sociopaat, dit gewetenloze uitschot mocht twee jaar geleden weer de maatschappij in gaan. Omdat hij rijp voor de arbeidsmarkt was. Omdat hij niet langer ‘disfunctioneel’ was. Getherapeutiseerd was. Niet meer in een justitieel kader thuishoorde. De misdaad ontgroeid was. Omdat hij met vlag en wimpel geslaagd was voor de cursus *anger management* en ook hoog scoorde in *victim awareness*. Jazeker, het monster van Basingstoke kon succesvol gereïntegreerd worden in de samenleving en voortaan een sociaal nuttig leven leiden als volwassen burger. Om je rot te lachen.

Een elitekorps van zachtgekookte, halvegare functionarissen heeft tegen de wil van het volk besloten dat de beul van Basingstoke op zijn achttiende zijn talenten extra muros mocht gaan ontplooiën. Anders zou het arme schaap namelijk in een strafinstelling voor volwassen delinquenten geplaatst moeten worden, met het risico dat zijn ontwikkeling stagneert, zijn herwonnen eigenwaarde geknakt en zijn tere ziel bezoedeld wordt. Stel je voor, deze gestoorde klootzak, die nooit heeft kunnen vertellen waarom hij gedaan heeft wat hij gedaan heeft, heeft een kans gekregen om wat van zijn leven te maken terwijl hij het leven van iemand anders kapot heeft gemaakt. Wat zeg ik, cacasan-gue, ook het leven van Tim Glass’ ouders heeft hij verwoest. En dan mag deze rat vrij rondrennen, undercover, want anders zou hij wel eens een paar schrammetjes kunnen oplopen. En onder begeleiding, met elektronisch toezicht waarschijnlijk, wat

handenvol geld kost, geld dat door het Britse volk moet worden opgehoest, à contrecœur uiteraard, maar dat zal de beleidsmakers worst wezen.

Ik, Ugo Lo Floscio, verslaggever van *Cronaca Vera*, spreekbuis van het volk, zal de mensen geven waar ze recht op hebben, zodat ze niet dubbel gestraft worden. Nooit hebben ze opheldering gekregen over de motieven van Davie Smith en moesten ze genoegen nemen met de laffe kwalificatie 'ondoorgrondelijk delict'. Maar Ugo Lo Floscio zal er hoogstpersoonlijk voor zorgen dat hun ook niet nog eens het recht ontnomen wordt om te weten waar dat onderkruipsel zijn luizenleventje leidt. Daartoe ben ik hier, in Blackpool, waar de mensen die Davie het liefst gespietst zouden zien doorgaans hun vakantie vieren. Een gotspe is het dat ze dat monster uitgerekend hier hebben losgelaten. Maar het zal ze bitter berouwen.

Je moet voorbereid zijn. Je moet ze een leven kunnen geven als ze daarom vragen. En 't moet goed klinken wat je ze vertelt. Ongeveer zoals Beckham een vrije trap neemt. Dat iedereen 't nakijken heeft. Dat ze niets eens meer weten hoe 't precies ging.

Je bent James Thornton. Je bent geboren in Glasgow op 22 september 1984 en daar opgegroeid. Je ouders zijn allebei om 't leven gekomen bij een auto-ongeluk toen je nog een peuter was en je ben grootgebracht in een weeshuis. Je was een middelmatige maar volgzame leerling op de Glasgow Royal Grammar School met een speciale belangstelling voor het vak geschiedenis. In de zomer van 2002, toen je achttien was, ging je met wat vrienden naar Blackpool op vakantie. Omdat je toen werkeloos was en de vakantiebaantjes hier voor het oprapen waren, ben je gebleven. Je kon aan de slag als kaartjesknipper op Pleasure Beach. Na de zomer kreeg je via via een job aangeboden bij het museum. Momenteel werk je ook 's ochtends van halfacht tot negen als schoonmaker in Funland.

Je leven in een paar woorden. Daar valt geen speld tussen te krijgen. This makes sense. Daarbij opgeteld m'n geblondeerde haar, m'n gekleurde contactlenzen, m'n neuscorrectie en m'n gelispel omdat ze met m'n tanden hebben geklooid, en teenage killer Davie Smith is ver weg. Onvindbaar.

Stop – denk – doe. Zo hebben ze me 't geleerd. Zo leef ik.

Soms denk ik: ik ben een acteur die bij alles wat ie doet aarzelt omdat hij eerst moet nadenken wat er ook alweer in het script stond. Echt bizar, man.

Van hogerhand houdt men mij in de gaten. Of ik wel om hal-facht bij Funland begin en om tien uur in 't museum en om zes uur 's avonds thuiskom. Of ik me elke vrijdag meld voor 't contactuur met die eikel van reclassering. Of ik niet opnieuw 't onderwerp van publieke ongerustheid word. Of ik elke dag m'n kerndoelen realiseer. Of ik niet die winkel binnenga waar ze vlindermessen verkopen. Of ik niet 't gezag van de wet uit-daag. Of ik me wel vaak genoeg verschoon en twee keer per week mijn nagels knip. Of ik geen terugval heb. Of ik wel weet wie ik moet zijn.

Je bent iemand met een ISSP. Intensive Supervision and Surveil-lance Programme. Dat is eigenlijk voor kortebroekenboefjes, hoeven ze niet de gevangenis in. Kunnen ze op elk moment van de dag zien waar je bent. Word je gevolgd door een satelliet. Dat je geen verboden zone in loopt. Echt maf, man. Dat is net zoiets als dat apparaat bij Funland waar je door het vizier van een geweer iemand op een scherm ziet rennen om 'm af te kunnen knallen.

Toen Jill mijn kamer zag zei ze: in wat voor wereld leef jij eigen-lijk? Ik woonde toen nog boven de Fish & Chipswinkel van me-ner Butt. Alles rook naar reuzel, de lakens van mijn bed, m'n cd's, zelfs de zeep. Eerst wilde Jill 't hier niet doen. Ze ging bijna over haar nek van de stank. Maar ze was heel erg geil, dat zei ze tenminste. Het kussen ging goed. Haar tong smaakte naar Frui-tella. Toen trok ze haar truitje uit en ik begon ineens megaveel

te trillen, niet te filmen man. Ik knoopte m'n overhemd open en weer dicht, open en nog 'ns dicht. Zoals ik 't geleerd had als ik 't bloed naar m'n kop voelde stromen of als 't er juist uit wegtrok, weet ik veel. Jill begon te lachen toen ze me bezig zag. Het is zeker je eerste keer, hè, vroeg ze. Ik zei nee maar het was zo, ze had me doorzien. Dat was megastom van me want nu moest ik laten zien dat ik wist hoe 't ging. Toen bedacht ik ineens dat ik m'n enkelbandje nog om had. Ik zei dat ik naar de plee moest en zij zei je mag 'm ook best wel hier omdoen. Ik dacht even shit ze weet 't, ze weet alles, maar nee, ze bedoelde natuurlijk een condoom, ze dacht dat ik dat bedoelde. Toen wist ik helemaal niet meer wat ik moest doen, ik lachte maar wat en 't was alsof ik in de tram op de Promenade zat bij windkracht 10. Nee, nee, zei ik na 'n tijdje, ik moet gewoon naar de wc, ik moet, ik moet... nou ja, pissen, weet je wel. Het leek wel alsof ik bezopen was, zo liep ik naar de plee. Het duurde megalang voordat ik m'n bandje los had omdat m'n vingers trilden van hier tot Tokio.